

Pioneres: Carmen Mateo Corbalán

Aquest 2026 és el 50è aniversari de l'Hospital Verge de la Cinta. He volgut, entrevistant la Dra. Carmen Mateo, retre el meu petit homenatge fent que la primera "pionera" del 2026 fos la primera metgessa que va treballar al Verge de la Cinta.

El primer que em diu la doctora Mateo quan comencem a parlar és que ella sola no va ser la primera. Van començar quatre companyes alhora: Amelia Sánchez, a pediatria, que va estar pocs mesos i va marxar a Talavera; Anna Jardí, farmacèutica; Elisa Jiménez, a "raïos"; i ella, a ginecologia. Això ja em demostra un fet que estarà present en tota la conversa: quan van començar a treballar a l'Hospital, eren un equip, gairebé com una gran família.

Em conta que ella i el seu marit van venir de Terol i quan els van ensenyar l'Hospital, aleshores nou de trinca, i amb instal·lacions en aquells temps força modernes, s'hi van "enamorar" i van decidir quedar-se. Tots els metges, i elles mateixes, com que el van estrenar, tenien la il·lusió que tot rutllés i que funcionés força bé i tingués la fama

que es mereixia com a hospital pioner a les Terres de l'Ebre. Se'l sentien una mica "seu" i volien que fos, en lloc de simplement un hospital comarcal, un hospital de referència, i treballaven perquè la societat ebrenc així ho percebés.

L'ambient de treball era molt bo, de col·laboració i respecte, i mai es va sentir discriminada pel fet de ser dona. Si de cas, algun cop al principi, va notar pot ser manca de confiança, que un cop demostrada la seva professionalitat, va desaparèixer. Em conta, però, que moltes guàrdies, com que eren tots homes, les converses en fer un cafè giraven gairebé sempre sobre temes de futbol, motos, cotxes, etc. Divertida, em confessa que en els últims anys, un dia, esmorçant tot dones i un sol home, parlaven d'extensions als cabells; en veure la cara de l'únic metge, va recordar els primers anys, es va sentir venjada i, rient, ho va comentar.

De les moltes anècdotes que recorda, en totes es reflecteix la bona comunicació i el gran grup de treball que van ser en els primers anys. Tots es coneixien, i als vestidors o a cafeteria xarraven de temes

mèdics però també de les seves coses. Amb el temps, i en créixer la plantilla, això, com és natural, va anar perdent-se.

Recorda amb tendresa i agraïment, el senyor Bosch, el zelador, que sempre la cuidava molt, i el doctor Manuel Martínez Ginjau-me, anestesista amb qui compartia les guàrdies dels dimecres.

Carmen va tenir tres fills i, tot i que en aquells anys les baixes maternals eren més curtes, va poder conciliar la seva vida familiar amb la professional. Això va ser gràcies al fet que a casa va poder tenir gent que la va ajudar i en la que confiava plenament i que mai li van fallar. Per sortir alguna nit, algunes filles de l'agrupació "Amas del Hogar" li feien de "cangur", a les que els hi estarà sempre molt agraïda.

Quant a la formació continuada, sí que era més difícil d'aconseguir. Podia estudiar i llegir pel seu compte per actualitzar-se, però anar als cursos ja era més difícil de compaginar.

Recorda amb un somriure com passant visita a planta de tocologia i passant visita amb un resident en formació, les pacients es dirigien al

noi abans que a ella, tot i ser més jove, pensant-se que ella era la infermera, deixant al resident bastant descol·locat. Amb els anys, van anar afegint-se cada cop més dones, fins que el fet es va veure en normalitat. En l'actualitat, hi ha més dones que homes, tant en el seu servei com en els altres.

Carme estava força implicada en l'hospital, tant en la part mèdica com laboral. Al 20è aniversari de la seva obertura, formant part del sindicat de metges, va organitzar un recull d'articles de diferents treballadors de "la Residencia". Popularment, se la coneix així perquè en un principi es deia "Residencia de la Seguridad Social". Em porta una còpia de la revista que van publicar per l'aniversari de la seva obertura, que no de la seva inauguració, el novembre del 1976. Al recull hi ha articles de metges ja jubilats, com els doctors Vallejo, Panisello, Saura o Zaragoza, i de Sara Romagosa, d'infermeria. També del telefonista, senyor Serret, Fernando Fernández, cap de zeladors, de les germanes de la Consolació o d'una llevadora, M. José Turón. Conta que oficialment, a nivell institucional, no es va inaugu-

Cinta Galiana

doctora en ciències de l'activitat física i l'esport

rar. El que sí que hi va haver és una visita del vicari general del moment per beneir-lo i ficar-li el nom de "Verge de la Cinta".

Parla d'aquells anys amb una certa nostàlgia, però també amb l'orgull de saber que va ser una part de l'equip que va tirar endavant un projecte capdavanter a les Terres de l'Ebre. Reconeix que l'Hospital s'ha quedat petit, i espera que prompte es faci realitat el projecte d'un de nou.

Amb aquestes línies vagi el meu petit homenatge a aquelles dones que van ser pioneres en una tasca llavors amb molt poca representació femenina, i que van fer que Tortosa, i les nostres Terres de l'Ebre, tinguessin un hospital de referència.